

[Helle Døgn.]

om ikke mindre end 4 forskellige aldersgrænser, nemlig på 20, 25, 30 og 35 år.

Som ordfører for socialdemokratiet skal jeg ikke lægge skjul på, at der også i vores gruppe hersker delte meninger på dette felt. Før jeg går over til at argumentere for, hvad årsagen er til, at jeg har været medforslagsstiller for en aldersgrænse på 20 år, skal jeg for en ordens skyld nævne, at de 25 år fortsat er foreslået af justitsministeren.

Ved første behandling af lovforslaget lagde jeg ikke skjul på, at jeg nærrede stor sympati for en aldersgrænse på 20 år, fordi den er sammenfaldende med den personlige myndighedsalder. Under udvalgsarbejdet er jeg blevet endnu mere overbevist om, at denne aldersgrænse er den eneste logiske grænse, og som man kan se, er der andre medlemmer i retsudvalget, der har haft den samme opfattelse. Yderligere kan jeg oplyse, at det af justitsministeriets betænkning nr. 353 fra 1964 fremgår, at et mindretal af arbejdsudvalget også mener, at myndighedsalderen er den eneste rigtige.

Endvidere må jeg gøre opmærksom på, at samfundet jo stiller krav til borgeren langt før det fyldte 20. år. Jeg tænker særlig på, at man allerede som 15-årig kan blive idømt straf efter vores gældende straffelov.

Som medforslagsstiller vedrørende bortfald af lovens § 10, stk. 2, om lægernes ret til at nægte at foretage indgrebet, skal jeg her anføre, at vi mener, at man principielt ikke i loven skal fastsætte særlige privilegier for lægerne som tjenestemænd. Hvis et sådant problem skulle opstå, måtte dette administreres gennem en smidig opgavefordeling på hospitalerne i lighed med, hvad der foregår på alle andre arbejdspladser rundt omkring i landet.

I næste uge skal vi behandle abortlovforslaget, og her opstår et tilsvarende problem med et ændringsforslag af samme karakter som det, vi nu skal stemme om.

Fra lægeside har det jo været fremført, at der kan være moralske og religiøse betænkeligheder ved at foretage en svangerskabsaf-

brydelse, en opfattelse, som jeg ikke deler, men i denne sag har jeg intet hørt i så henseende og kan slet ikke forestille mig, at lægerne skulle kunne have sådanne indvendinger. Er der alligevel nogle, der har det, kan det kun være for at værne om nogle traditionelle principper, men ikke noget, der er realiteter bag ved. Jeg ved, at denne betragtning deles af de medlemmer af retsudvalget, som har været medforslagsstillere til dette ændringsforslag.

Til slut skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse med de ændringer, jeg her har nævnt.

Karlskov Jensen: Jeg gav ved første behandling tilslutning til det principielle i lovforslaget på venstres vegne, og jeg tog ved første behandling heller ikke afstand fra den aldersgrænse, der var foreslået på de 25 år. Jeg gav udtryk for, at den måtte ligge et sted imellem myndighedsalderen og et eller andet alderstrin, der lå væsentligt højere.

Men jeg vil gerne sige, at vi under udvalgsbehandlingen har fået en række oplysninger, som vi må tillægge betydelig vægt. Det drejer sig om oplysninger, som vi har fået fra retslægerrådet, det drejer sig om Den almindelige danske Lægeforenings udtalelse og flere andre sagkyndiges udtalelser, der går ud på, at der, hvor der er tale om indgreb af denne art i de forholdsvis unge år, vil være en række tilfælde, hvor fortrydelse opstår; det kan jo ligge sådan, at beslutningen træffes i en eller anden konfliktsituation som senere fjernes, og at man derfor fortryder.

Derfor har vi, venstres medlemmer i udvalget, på venstres vegne stillet ændringsforslag nr. 2 og udtaler i betænkningen, at i betragtning af den forholdsvis ringe mulighed for refertilisering, hvor der er tale om sterilisation, og uigenkaldeligheden, hvor der er tale om kastration, finder vi — og det har vi foreslået — at aldersgrænsen bør sættes op fra de 25 år, som er foreslået i lovforslaget, til 30 år.

Ud over dette er vi enige i det principielle